

## POSTANOWIENIE

10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 10 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury w B.

o ochronę naturalnego środowiska człowieka,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 8 września 2023 r., I Ca 403/23,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury w B. na rzecz powódki 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Rejonowy Zarząd Infrastruktury w B., reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP, wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 8 września 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa M. P. o ochronę naturalnego środowiska człowieka.

Skarżący występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego uzasadnił koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy właścicielowi

nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (oou), jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a Prawa ochrony środowiska, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś.

Skarżący wskazał, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 136 ust. 3 p.o.ś. w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 386 § 3 w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 321 § 1 k.p.c. wynikającego z nieuchylenia wyroku Sądu Rejonowego w części i nieumorzenia przez Sąd Okręgowy postanowienia w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2017 r., orzekając ponad żądanie powódki sformułowane w piśmie z 22 kwietnia 2023 r.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z aktualnym stanowiskiem Sądu Najwyższego właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, chociażby zmniejszenie to nie miało związku z ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 6 listopada 2024 r., III CZP 27/24, OSNC 2025 nr 5, poz. 49). W uzasadnieniu powołanej uchwały wskazano, że w świetle przeprowadzonej wykładni systemowej art. 129 ust. 2 p.o.ś. właścicielowi nieruchomości objętej oou przysługuje odszkodowanie już z samego faktu objęcia

jego nieruchomości takim obszarem, jeśli tylko wykaże doznanie szkody, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z utworzeniem oou (art. 361 § 1 k.c.), choćby w postaci obniżenia wartości jego nieruchomości.

Oznacza to, że przedstawiony przez skarżącego problem został wyjaśniony w orzecznictwie, w związku z czym nie została spełniona przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie Sądy *meriti* prawidłowo oceniły zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i uznały, że okoliczności faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia sporu, uzasadniają wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz kwot tytułem nakładów na rewitalizację akustyczną nieruchomości.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że skarżący nie sformułował żadnych zagadnień prawnych, a jego wywód nie zawiera przekonującej argumentacji prawnej. Powołane przez skarżącego zagadnienia prawne stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wyrażonym w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. W związku z tym należy uznać, że skarżący sformułował w istocie pytania, których kazuistyczny sposób ujęcia wskazuje, iż nie mają one charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, gdy dostrzegalny *prima vista* i bez przeprowadzania wnikliwej analizy uzasadniony jest wniosek, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona,

to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalnego w sposób oczywisty dla każdego prawnika (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przedstawione przez skarżącego argumenty nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Opisowo ujęte w uzasadnieniu przyczyny kasacyjnej argumenty nie przekonują, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołując się do przesłanki oczywistego naruszenia prawa, powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanego charakteru tego naruszenia, a skarga pozwanego takich argumentów nie zawiera.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

(P.H.)

[SOP]

[r.g.]